

РЕШЕНИЕ

№ 6500

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Ева Пелова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5099** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД / с предишно фирмено наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД/, чрез процесуалния си представител адв. И., срещу решение № 1452/26.04.2022 г., постановено по НАХД № 10495/2021г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 03-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-413/26.05.2021г., издадено от зам.председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, на основание чл.221, ал.8, т.1, пр.1-во от ЗППЦК, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева, за [apis://base=narh&doccode=40426&topar=art221_al2&type=201/](https://base=narh&doccode=40426&topar=art221_al2&type=201/)нарушение по § 20 от ПЗР на Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 48 от 20.03.2013г. за изискванията към възнагражденията / Наредбата /.

В касационната жалбата се развиват оплаквания за необоснованост на обжалвания съдебен акт, поради допуснати съществени процесуални нарушения и такива на материалния закон. Сочи се, че не са изложени мотиви относно възраженията на дружеството, наведени в жалбата, послужила за образуване на

съдебното производство пред СРС. Излагат се аргументи, че е налице нарушение на материалния закон, доколкото административнонаказващия орган не твърди и не ангажира доказателства, че политиката за възнагражденията, действала до 04.11.2020г. не кореспондира с разпоредбите на Наредбата, като въззивния съд не е обследвал дали е възникнало задължение за привеждането ѝ в съответствие. В касационната жалба се излагат съображения за наличие на предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, ако бъде възприето, че е налице нарушение. В съдебно заседание касатора, чрез адв. И. поддържа касационната жалба на посочените в нея основания. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено, ведно с издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касация – зам.председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“ изпраща процесуален представител, който моли решението на СРС да бъде оставено в сила, доколкото обосновано е прието, че правилно е приложен материалния закон и не са допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила, каквито съображения са развити и в депозирания отговор по касационната жалба, в която се прави искане за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна, моли да бъде същата да бъде отхвърлена, а обжалваното решение потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Съдът, като извърши служебна проверка, по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, постановено по отношение на акт, подлежащ на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му, но е неправилно.

В производството пред въззивната инстанция е установена следната фактическа обстановка:

С обжалваното НП на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за това, че при извършена проверка в КФН е установено, че дружеството не е изпълнило задълженията си по § 20 от ПЗР на Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 48 от 20.03.2013г. за изискванията към възнагражденията, в срок до 30.09.2020г. – да приведе политиката си за възнагражденията на членовете на управителните и контролни органи в съответствие с изискванията на Наредба № 48, като е сторило това на 04.11.2020г., чрез отправяне на покана за свикване на Общо събрание с такава точка в дневния ред - нарушение по § 20 от ПЗР на Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 48.

СРС е приел, че акта и наказателното постановление са издадени от компетентни

органи и съдържат необходимите реквизити, описанието на нарушението е точно и съответства на дадената му правна квалификация, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Формирал е извод, че законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството, тъй като извършването на нарушението е установено по безспорен начин, наложената административна санкцията е правилно определена при спазване изискванията на чл.27 от ЗАНН и не са налице основанията за приложение на чл.28 от ЗАНН.

Съдът намира решението за неправилно, поради следните съображения:

На първо място следва да се подчертае, че обжалваното решение е с оскъдно установена фактическа обстановка и правни изводи, като в него не се съдържат отговори на наведените в жалбата доводи, но доколкото издаденото НП подлежи на отмяна, тези съществени процесуални пропуски не следва да бъдат обсъждани.

В съставения акт за установяване на административно нарушение, и издаденото въз основа на него НП липсва правно квалифициране на твърдяното нарушение. В тях е отразено единствено, че нарушението е субсумирано като такова по § 20 от ПЗР на Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 48 – „Лицата по чл. 1 привеждат политиките си за възнагражданията в съответствие с изискванията на тази наредба в срок до 30 септември 2020 г.“. Както в АУАН, така и в НП не е конкретизирано които точно изисквания на Наредбата следва да изпълни дружеството-касатор, за приведе политиката си на възнагражданията така, че те да отговарят на посоченото в подзаконовия нормативен акт, който съдържа в себе си множество разнообразни откъм обективна страна състави на административни нарушения, лицата, срещу които се насочва административнонаказателната отговорност, съответно различни видове административни наказания, които се налагат. В случая в акта и НП не е посочено конкретно кой текст от Наредбата, съдържащ в себе си задължение, съответно представляващ състав на административно нарушение, е допуснал жалбоподателя. При този подход на съставения акта за установяване на административно нарушение, и издадения НП, съдът е поставен в обективна невъзможност да прецени правилно ли е ангажирана отговорността на жалбоподателя, съответства ли от обективна страна допуснатото от него нарушение на законовия текст, в който е предвиден, съответно коректно ли е правно квалифицирано нарушението. Предвид това остава неясна волята на административнонаказващия орган за кое точно от изброените в Наредбата нарушения, е ангажирана отговорността на жалбоподателя. Допуснатото процесуално нарушение още при започване на административнонаказателното производство по реда на чл.36, ал.1 от ЗАНН, посредством съставяне на акта за установяване на административно нарушение водят до невъзможност жалбоподателя да разбере фактическите и правни рамки на повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила при провеждане на административнонаказателното производство, касаещи непосочване на правната квалификация на нарушението ограничава правото на защита на жалбоподателя, респ. да организира адекватно защитата си срещу него. В конкретната хипотеза пред съда не стои процесуална възможност за пръв път във фазата на съдебното производство да повдигне административно обвинение, каквото не е било вменявано на жалбоподателя при провеждане на административнонаказателното производство по реда на чл.36, ал.1 от ЗАНН със съставяне на акт за установяване на административно нарушение, от който момент за жалбоподателя възниква правото на

защита. Отделно от това съдът е лишен от възможността да установи правилно ли е квалифицирано нарушението и съответства ли то на посочените в Наредбата изпълнителни деяния, поради което наказателното постановление следва да бъде отменено, като незаконосъобразно.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е основателна. Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо, но неправилно и като такова следва да бъде отменено, ведно с издаденото наказателно постановление.

С оглед изхода на делото, на ответника по касация не следва да бъдат присъждани разноси.

Така мотивиран и на основание чл. 221 от АПК, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 1452/26.04.2022 г., постановено по НАХД № 10495/2021г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 03-ти състав и наместо постановява ОТМЕНЯ наказателно постановление № Р-10-413/26.05.2021г., издадено от зам.председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.